

af under denne Diskussion. Naar Ministerchefen i Gaar erklærede, at Ministeriet gik, hvis et Mistillidsvotum blev vedtaget, saa kunde jeg have Lyst til at spørge: Betyder det mere end sidste Gang, da det bebudedes fra samme Plads af en anden Mand, den nuværende højtærede Finansminister? Han erklærede jo i sin Tid, at hvis han ikke fik de fremskudte, forberedte Stillinger — idet han forud havde erklæret den gamle Fæstning for ubrugelig —, saa gik han og hele hans Ministerium. Og saa betød det jo dog blot, at han flyttede et Par Trin ned paa en anden Plads. Resultatet blev, at det ærede Medlem fra Nørresundby (Jensen-Sønderup) og den daværende Finansminister bleve de to Lam, der bleve sendte ud i Ørkenen, bærende Alverdens Synd. Resten af Ministeriet blev siddende og sagde: For os betyder det ikke noget. Skal det nu gaa ligesaadan denne Gang? Betyder det, naar det denne Gang siges, at Ministeriet gaar, mere end, at Konseilspræsidenten gaar og Finansministeren igen rykker op paa sin høje Udkigspost, hvorfra han ser saa meget af, hvad der foregaar i Verden? Betyder det, at Ministeriet virkelig gaar, at alle Ministrene forsvinde, eller betyder det blot, at en enkelt eller et Par Personer forsvinder for at give Plads for andre?

Naar den højtærede Konseilspræsident sagde, at han godt vidste, at han byggede sit Ministerium paa et Mindretal, men at han stode paa den sunde Fornuft, saa er jeg sikker paa, at han ikke et Øjeblik har troet paa, at han kunde vinde Tilslutning fra Socialdemokraterne eller fra det radikale Venstre. Han var altsaa ved at kyle sin Køkkenmødding over Bord naaet dertil, at den sunde Fornuft for ham var repræsenteret af Højre — han kan jo ikke have ment andet. Men mon det ikke snarere var saaledes, at han havde tilpasset sit militære Standpunkt saaledes, at det blev acceptabelt for Højre? Han gik over til Højres Standpunkt og sagde saa til sig selv: Naar jeg bare er sikker paa at faa Tilslutning af de tre Venstregrupper, saa de ville følge mig paa min Vej over mod Højre, saa er der ingen Fare; Højre er der ikke nogen Fare for, det faar jo alt, hvad det kan forlange. Han stode blot paa de tre Venstregrupper og saa paa den sunde Fornuft hos Højre, idet han ræsonnerede som saa: Det har saa megen sund Fornuft, at det gaar med, naar det kan faa alt, hvad det med Rimelighed kan forlange.

Naar den højtærede Konseilspræsident

siger, at Ministeriet stiller sig solidarisk, forekommer det mig ogsaa, at det er en mærkelig Stilling bl. a. for den højtærede Indenrigsminister og den højtærede Finansminister og ogsaa for den højtærede Kultusminister. Det ærede Medlem fra Verringe (Lindø) har snoet og drejet sig for at blive fri for at fortælle, hvorledes det forholdt sig, men der er ikke Tvivl om, at det var med de tre Mænds Vidende og Billigelse, at Friet til Højre fandt Sted. Naar nu Ministerchefen haaner Højre, fordi det har troet, at han ogsaa var med, saa synes det mig, at det vilde have været værdigere, at dei Ministeriet, der vare vidende om Underhandlingen med Højre, deriblandt den daværende Ministerchef, havde sagt: Det er rigtigt nok; jeg maa som daværende Ministerchef sige, at det var med mit Vidende og min Billigelse, at denne Henvendelse fandt Sted, og derfor staa Konseilspræsidentens Ord ikke for det samlede Ministeriums Regning, de gælde ikke for os, som vare vidende om, at denne Henvendelse fandt Sted. Men naar nu Ministrene kravle i Ly bag Konseilspræsidentens Ryg, maa man jo antage, at de nu ere kede af, at de den Gang vare med til det. Det er i Virkeligheden saaledes, at de nu indirekte give det Udseende af, at de ere enige med Konseilspræsidenten i, at der var ingen Anledning til at rette Henvendelse til Højre, og det mene ganske sikkert hverken Finansministeren eller Indenrigsministeren og maaske heller ikke Kultusministeren, som er Medlem af den ene af 11-Mands Grupperne. Derfor forekommer det mig, at Ministeriet gaar ogsaa stærkt svækket ud af denne Historie, selv om det ogsaa redder Livet, selv om de nok naa til, at Højre bevarer deres Liv ved at stille sig saa tilpas, at der bliver saa mange Stemmer til Raadighed for Regeringspartiet, at Regeringen kan bevare Livet. Det forekommer mig, at Ministeriet selv indtager en mærkelig Stilling, naar de Medlemmer af Ministeriet, som have været vidende om og maaske foranlediget Henvendelsen til Højre, nu tie stille og lade Konseilspræsidenten tale paa Ministeriets Vegne.

Naar der fra det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) blev sagt, at han vilde med Interesse se paa Sammenslutningen mellem de 3 Grupper, saa ved det ærede Medlem — han har jo hørt Friet endnu i Dag —, at efter den drøje Lektion, efter alt, hvad der er sket, staa de endnu fra Højres Side og sige: Det er vort inderlige Haab, at vi dog